

“मीठे बच्चे – बाबा नै तिम्रो पिता, शिक्षक र गुरु हुनुहुन्छ, जीवन छँदै उहाँको बनेर मालामा उनिनु छ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरू कुन निश्चयको आधारमा पक्का ब्राह्मण बन्छौ?

उत्तर:- तिमीलाई पहिला निश्चय भयो- यी आँखाद्वारा देह सहित जे कुरा देखिन्छ, यो सबै पुरानो हो। यो दुनिया धेरै फोहोरी छ, यो हामी रहन लायक छैन। हामीलाई बाबाद्वारा नयाँ दुनियाँको वर्सा मिल्छ। यस निश्चयको आधारमा तिमी जीवन छँदै यस पुरानो दुनिया र पुरानो शरीरबाट मरेर बाबाको बन्छौ। तिमीलाई निश्चय छ- बाबाद्वारा नै विश्वको बादशाही मिल्छ।

गीत:- :- मरना तेरी गली में...

ओम् शान्ति । यो गीत बच्चाहरूले गाउँछन्, जो पत्थरबुद्धि थिए, उनैले अहिले गीत गाउँछन् पारसबुद्धि बन्नको लागि। एक गीत पनि छ नि- पत्थरहरूले गीत गाए। त्यो पत्थरले गीत त गाउँदैन, तर पत्थरबुद्धि मनुष्यले गाउँछन्। अहिले तिमीलाई ईश्वरीय बुद्धि मिलेको छ। ईश्वरले आफ्ना बच्चाहरूलाई बुद्धि दिनु भएको छ। हामी ईश्वरको बनेपछि देह सहित सारा दुनियाँलाई बिर्सिन्छौं किनकि यो दुनिया रहन लायक छैन। धेरै फोहोरी छ, यसमा धेरै खिट-पिट छ, गोरखधन्दा छन्। कुनै सुख छैन, त्यसैले हामी हजुरको गलामा माला बन्छौं। आफूलाई आत्मा निश्चय गरेर हामी हजुरकै बन्छौं। त्यसैले पुरानो दुनियाँ, पुरानो शरीरबाट दिल हट्छ किनकि थाहा छ- हजुरबाट हामीलाई नयाँ दुनियाँको वर्सा मिल्छ। जबसम्म यो निश्चय हुँदैन तब सम्म ऊ ब्राह्मण बन्न सक्दैन। जीवन छँदै बाबाको बन्नु छ। निराकार पितालाई नै भनिन्छ बाबा। हजुर हाम्रो पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ। हजुर हामीलाई प्रत्यक्ष फल दिनेवाला पनि हुनुहुन्छ। बाबाको रूपमा विश्वको बादशाही दिनुहुन्छ। शिक्षकको रूपमा सारा ब्रह्माण्ड एवं दुनियाँको आदि, मध्य, अन्त्यको ज्ञान दिनुहुन्छ। सतगुरुको रूपमा हामीलाई मुक्तिधाममा साथै लैजानुहुन्छ अनि जीवनमुक्तिमा पठाइदिनुहुन्छ। भन्दछन् पनि- हे बाबा हामी हजुरको साथमा जान्छौं। हजुर नै हाम्रो सच्चा सतगुरु हुनुहुन्छ। ती गुरुहरूले त साथमा लिएर जाँदैनन्। उनीहरूलाई त मुक्ति जीवनमुक्तिको मार्ग नै थाहा छैन। उनीहरूले त हजुरलाई नै सर्वव्यापी भनिदिन्छन् अनि वर्सा कसले दिने! कसलाई भन्ने हे भगवान्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी निराकार शिवबाबाको बनेका छौं। अब हाम्रो देह-भान टुटेको छ। हामी हजुरको निर्देशनका चल्यौं। हजुरले भन्नुहुन्छ- देहको सम्बन्धबाट बुद्धि हटाएर आफूलाई आत्मा निश्चय गरेर मलाई याद गर। आत्मा शरीरबाट निस्क्यो, आफू मरेपछि दुनियाँ मर्छ। फेरि कुनै सम्बन्ध रहँदैन। आमाको गर्भमा प्रवेश नगरेसम्म तिमीहरूको लागि कुनै दुनियाँ नै हुँदैन। दुनियाँ देखि तिमी अलग छौ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमीहरू जीवन छँदै सबैकुरा बिर्सिएर मेरो बन। मैले तिमीलाई साथै लैजान्छु। यो दुनियाँ समाप्त हुनेवाला छ। देवताहरू कहिल्यै पतित दुनियाँमा आउँदैनन्। लक्ष्मीलाई आह्वान गर्दा सफाई आदि धेरै गर्छन्, तर यो सत्ययुग कहाँ हो जहाँ लक्ष्मी आउन्! फेरि नारायण कहाँबाट आउँछन्? लक्ष्मीलाई ४ भुजा किन दिन्छन्? कसैले यो कहाँ सम्झन्छन् यी दुवै हुन्। यस्तो त कुनै चित्र बन्न सक्दैन, जसको ४ भुजा होस्। फेरि त २ मुख दिनु पर्ने हुन्छ। ४ वटा खुट्टा त कहिल्यै देखाउँदैन किनकि यस्तो मनुष्य त हुँदैन। यो सबै सम्झाउनको लागि हो- यी लक्ष्मी-नारायण हुन्। भिन्नै भए दुई हात, दुई पाउ पनि हुन्थे। बाबा भन्नुहुन्छ सबैभन्दा पहिला यो निश्चय गराऊ- हाम्रो बाबा शिक्षक गुरु तिनै हुनुहुन्छ, हामी सबैलाई लैजानुहुन्छ। यिनको कुनै शिष्य छैनन्, जसले अन्त्यमा ज्ञान दिन्छन् वा साथै लैजान्छन्। बाबा सम्झाउनुहुन्छ- अब फर्केर जानु छ किनकि नाटक पूरा हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- सबैको सदगतिदाता पतित-पावन म नै हुँ। कालको काल हुँ। यो यमदूत आदिको साक्षात्कार हुन्छ किनकि पाप गरेपछि सजाय पनि खान्छन्। बाँकी यमदूत आदि छैनन्। आत्माको एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ। गर्भमा सजाय मिल्दा त्राहि त्राहि गर्छ। अब सबैभन्दा पहिला बच्चाहरूले यो निश्चय गर्नुपर्छ- उहाँ नै हाम्रो बाबा, शिक्षक, सतगुरु हुनुहुन्छ र उहाँ एकलाई नै याद गर्नुपर्छ। रचयिता पनि एक हुनुहुन्छ। १० वा १०० रचयिता छैनन्, नत १० वटा दुनियाँ छन्।

बच्चाहरूले भन्दछन्- बाबा हामी हजुरको गलाको हार बन्छौं। फेरि हाम्रो रुद्रमाला बन्छ। यतिबेला तिमी ब्राह्मणहरू पुरुषार्थी हो। तिम्रो माला बन्न सक्दैन किनकि तिमी गिछौं पनि, चढ्छौं पनि। तिमीलाई थाहा छ- हामी बाबाको माला बनेर फेरि विष्णुको माला बन्छौं। सबैभन्दा पहिला हजुरको निराकारी माला परमधाममा आउँछ फेरि साकार माला बनेर विष्णु लोकमा आउँछ। मनुष्यले यी कुरालाई जान्दैनन्। बच्चाहरूले भन्दछन्- हामी जीवन छँदै हजुरको बनेका छौं। साकार मनुष्यले साकारी मनुष्यलाई गोदमा लिन्छन्। यहाँ तिमी निराकारी आत्माहरूलाई निराकार शिवबाबाले गोदमा लिनुहुन्छ। ब्रह्माद्वारा भन्नुहुन्छ- हे आत्माहरू! तिमी मेरा हो। यस्तो भन्नुहुन्न साकारमा तिमी मेरा हो। यहाँ निराकारले निराकारलाई भन्नुहुन्छ- म तिमीहरूको हँ। अरूले जुन गोदमा लिन्छन्, उनीहरूले शरीरलाई देख्छन्। आफूलाई पनि आत्मा सम्झिदैनन्। भाइले भाइलाई गोदमा लियो भने के मिल्छ? यहाँ त बाबाले गोदमा लिनुहुन्छ, वर्सा दिनको लागि। यी धेरै गहन कुरा हुन्। जसले राम्ररी पढ्छ, उसको बुद्धिमा यी कुरा बस्छन्। निराकार बाबा भन्नुहुन्छ- देहभान छोडेर मेरो बन्यौ भने मैले तिमीलाई निराकारी दुनियाँमा साथमा लैजान्छु। कृष्णको आत्मालाई परमात्मा भन्न सकिँदैन। उनले पनि पूरा ८४ जन्म लिन्छन्। लक्ष्मी-नारायणको राजधानी हुन्छ। राजा, राजा हुन्। त्यस्तै रानी, रानी हुन्। सबैलाई आफ्नो भिन्न-भिन्न पार्ट मिलेको छ। ८४ जन्म लिन्छन्। एउटाको कुरा होइन। पुनर्जन्म त सबैले लिनुपर्छ। तिमी बच्चाहरूले बुझ्नुपर्छ- ८४ जन्म कसरी घुम्छ? ८४ लाख जन्म भन्नाले सारा कुरा बिग्रिन्छ। लाखौं वर्षको कुरा याद पनि आउँदैन। अहिले याद आउँछ। आज भ्रष्टाचारी दुनियाँ छ, भोलि श्रेष्ठाचारी बन्नेछ। हामीले लेख्न सक्छौं, जसरी शास्त्रीले लेखे हामी नयाँ भारत बनाएर छोड्छौं। तर नयाँ भारत त हुन्छ नै नयाँ विश्वमा। वहाँ देवता धर्म शिवाय अरु कुनै धर्म हुँदैन। अहिले त विश्वमा अथाह धर्म

छन्। अनेक प्रकारका शाखाहरू छन्, ती सबै पछाडिका भए। यो पनि देखाइएको छ- लक्ष्मी-नारायण नै अहिले ब्रह्मा सरस्वती बनेका छन्। फेरि ब्रह्मा-सरस्वती नै लक्ष्मी-नारायण बन्नेछन्। त्यसैले देखाउँछन्- विष्णुबाट ब्रह्मा निस्के, ब्रह्माबाट विष्णु निस्के। तिमी अहिले विष्णु कुलको बनिरहेका छौ। खुशीको पारा उसैको चढ्छ, जसले राम्ररी बुझ्नेछ। अवश्य अब नाटक पूरा हुन्छ। नाटक भन्ने बित्तिकै आदि मध्य अन्त्यको सबै याद आउँछ। तिम्रो पासमा जो समझदार छन्, उनीहरूलाई बेहदको ड्रामा योद आउँछ। पहिला सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी राज्य भयो, फेरि अरू आए। वैश्य वंशी, शूद्रवंशी बने। हामी आत्माहरूले यसरी ८४ जन्म लियौं। यो कुरा पनि धेरैलाई याद रहँदैन। ड्रामाको आदि, मध्य, अन्त्यको ज्ञान हुनुपर्छ। यो हो ५ हजार वर्षको नाटक, यो कुरा बुद्धिमा रहनु पर्छ। आत्मा कति सानो छ! ८४ जन्मको पार्ट खेल्छ। परमात्मा पनि कति सानो हुनुहुन्छ। उहाँ पनि पार्ट खेल्नको लागि बाँधिनु भएको छ। ड्रामाको वशमा हुनुहुन्छ। संगम भएपछि उहाँको पार्ट खेल्ने समय इमर्ज हुन्छ। शास्त्रहरूमा फेरि लेखिदिएका छन्- भगवानलाई संकल्प उठ्यो नयाँ सृष्टि रच्यौं। तर यस्तो लेखेका छन्, जुन कसैले बुझ्न सक्दैन। ती सबै हुन् विगतका कुरा। तिमीले त यथार्थमा पार्ट खेलिरहेका छौ। तिमीलाई थाहा छ- हाम्रो बाबा पिता, शिक्षक, गुरु तीनै हुनुहुन्छ। लौकिक पितालाई कहिल्यै यस्तो भनिदैन। गुरुलाई त गुरु नै भनिन्छ। यहाँ त तीनै एउटै हुनुहुन्छ। यी बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्। ज्ञानका सागर परमपिता परमात्मालाई नै भनिन्छ। उहाँमा सारा वृक्षको ज्ञान छ किनकि चैतन्य हुनुहुन्छ। आएर सारा ज्ञान दिनुहुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामीले यो देहलाई पनि छोडेर बाबाको साथमा जानेछौं। जब तिमी कर्मातीत बन्छौ, तब तिमी भित्र कुनै भूत रहँदैन। देह-अभिमान पहिलो नम्बरको भूत हो। यी सबै भूतहरूमा ठूलो हो रावण। यहाँ नै रावणलाई जलाउँछन्, तर रावण के चीज हो? कसैलाई पनि थाहा छैन। यी दशैं, रक्षाबन्धन, दीपावली कहिले देखि मनाउँदै आएका हौं, केही पनि थाहा छैन। आखिरमा यो रावण मर्नेछ वा यस्तै चलि रहन्छ, केही पनि थाहा छैन। रावणलाई जलाउँछन् फेरि उठ्छ किनकि उसको राज्य हो। सत्ययुगमा रावणै हुँदैन। वहाँ योगबलद्वारा बच्चा पैदा हुन्छन्, योगबलद्वारा तिमी विश्वकोमालिक बन्छौ भने के योगबाट बच्चा पैदा हुन सक्दैन? वहाँ रावण नै हुँदैन, त्यसैले भोगको नाम पनि हुँदैन। कृष्णलाई योगेश्वर भनिन्छ। उनी सम्पूर्ण निर्विकारी हुन्। योगीले कहिल्यै भोग गर्दैनन्। यदि भोगी बने भने त योग सिद्ध हुँदैन। अहिले तिमीले योग सिकिरहेका छौ। भोगी बन्नाले अथवा विकारमा जानाले योग लाग्न सक्दैन। तिमी बच्चाहरूलाई पिता, शिक्षक, सतगुरु तीनैको एकैचोटि वर्सा मिल्छ। सतगुरुले सबैलाई साथै लिएर जानुहुन्छ। लैजान त सबैलाई लैजानुहुन्छ तर तिमी गलाको हार बन्छौ। साजनले सबै सजनीलाई लैजानुहुन्छ। पहिला साजन जानुहुन्छ फेरि सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी फेरि उनको सारा घराना हुन्छ। इस्लामीहरूको बरियाँत अथवा घराना, बौद्धहरूको घराना। सबै आत्माहरू आ-आफ्नो सेक्शनमा गएर बस्छन्। आत्मा तारा हो। यो राम्ररी बुझ्नु पर्ने कुरा हो। तकदीरवानले नै धारण गरेर अरूलाई पनि सम्झाउँछन्। उनीहरूले फेरि महिमा पनि लेख्छन्। फलानाले हामीलाई सम्झायो अनि हाम्रो कपाट खुल्यो, उहाँले हामीलाई जीवनदान दिनुभयो, फेरि उसैसँग प्रीत हुन्छ। उसलाई नै याद गरिरहन्छन्, फेरि उसबाट छुटाइन्छ। दलाललाई कहाँ याद गरिन्छ र। दलालले त दलाली गरे, समाप्त। फेरि साजनलाई सजनीले याद गर्छन्। ब्रह्मा पनि भए दलाल। याद उहाँ शिवबाबालाई नै गर्नु पर्छ। यी दलालले पनि उहाँलाई याद गर्छन्, यिनको महिमा छैन। यी त पतित छन्। पहिला यिनमा प्रवेश गरेर यिनलाई पावन बनाउनु भयो। एक हुन्छ पतित, अर्को हुन्छ पावन। सूक्ष्मवतनमा ब्रह्मा पावन हुन्छन्। उनको पनि अनुहार देखाउनु पर्छ। ज्ञान त बारम्बार दिइन्छ, तर आएर बाबाको बने त हो। बाबा हामी हजुरको भयौं। हजुर हाम्रो पिता, शिक्षक, सतगुरु हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले पनि तिमीलाई स्वीकार गर्छु तर याद राख- मेरो इज्जत नगुमाऊ, मेरो बनेर फेरि विकारमा नजाऊ। वास्तवमा यतिबेला सबै नर्कवासी छन्। याद गर्छन् स्वर्गको। भन्दछन्- फलाना स्वर्गवासी भयो। अरे, यहाँ स्वर्ग कहाँ छ! यदि स्वर्ग गएको भए फेरि यहाँ बोलाएर खाना आदि किन खुवाउँछन्? पतित दुनियाँमा पतित ब्राह्मणहरूलाई नै खुवाउँछन्। पावन त कोही छैन। तर यो सानो कुरालाई पनि कसैले बुझ्न सक्दैन। अच्छा! मीठे-मीठे सिकीलथ बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) ज्ञान दिनेवाला दलालसँग प्रीत नराखेर एक शिवबाबालाई नै याद गर्नु पर्छ। उहाँ नै जीवनदान दिनेवाला हुनुहुन्छ।

२) यस बेहदको नाटकलाई बुद्धिमा राखेर अपार खुशीमा रहनु पर्छ। देह भानलाई छोडेर अशरीरी बन्ने अभ्यास गर।

वरदान:-

:- पवित्रताको आधारलाई मजबुत बनाएर अतीन्द्रिय सुखको अनुभव गर्ने, सम्पूर्ण एवं सम्पन्न भव

ब्राह्मण जीवनको आधार पवित्रता हो। यो आधार मजबुत भयो भने सम्पूर्ण सुख-शान्तिको अनुभूति हुन्छ। यदि अतीन्द्रिय सुख वा स्वीट साइलेन्सको अनुभव कम छ भने अवश्य पवित्रताको आधार कमजोर छ। यो व्रत धारण गर्नु कम कुरा होइन। बापदादाले पवित्रताको व्रत धारण गर्ने आत्माहरूलाई दिलै देखि आशीर्वाद सहित बधाई दिनुहुन्छ। यस व्रतमा सम्पूर्ण र सम्पन्न भवको वरदान प्राप्त गर्नको लागि व्यर्थ सोच्न, हेर्न, बोल्न र गर्न फुलस्टप लगाएर परिवर्तन गर।

स्लोगन:-

सदा एकको अन्त्यमा हराइरहनु- यही एकान्तवासी बन्नु हो।